

Soutěž

PRAVIDLA SOUTĚŽE

1. napíšeme otázku
2. bude stanoveno datum, odkdy dokdy nám můžete psát

odpovědi _____

3. odpovědi nám dávejte do krabice před sborovnou

☞ LÍSTEČKY S ODPOVĚDÍ PODEPIŠTE VLASTNÍM JMÉNEM (NE PŘEZDÍVKAMI) ☞

Otázka pro 1. stupeň

Co jsou to vrkôčky?

- a) copánky
- b) boty
- c) třešně

Otázka pro 2. stupeň

Kdo složil hudbu k opeře Kouzelná flétna?

- a) W. A. Mozart
- b) José Cura
- c) Bedřich Smetana

Skutečný příběh

Tento příběh se odehrál kolem roku 1914 v Horní Slatině Marii a Fraňovi z Bohusoudova. Marie a Fraňo chodili po okolí a žebrali. Většinou si vyžebrali kus chleba. Když k nim přiběhla slepice, zakroutili jí krkem a schovali si ji pod oblečení. Při jedné takové cestě si všimli, že v jedné chalupě mají prase. Fraňo vzal sekeru a večer vyrazil s Marií na lup. „Hlídej, ať nikdo nejde, já se o to prase postarám,“ říká Fraňo Marii. Potom Fraňo sekl. Ale Marii do nohy. Museli rychle přivolat doktora. Nakonec vše dopadlo tak, že Marie přišla o nohu a Fraňo nedodržel slib, který dal, když ho propouštěli z vězení.

Slib zněl – Já už nikdy nebudu krást!

Lukáš

DOD Třešť

Dne 6. 11. 2013 jsme se celá devítka jela podívat na střední školu do Třeště. Vyrazili jsme ráno autobusem a při cestě jsme nabírali ostatní školy. Když dorazil autobus do Třeště, tak jsme se vydali do školy. Přišli jsme do haly, kde nám ukazovali různé obory, a my jsme mohli chodit, kudy jsme chtěli. Prvně jsme se šli kouknout na interiér

školy. Ukazovali nám učební obory, tělocvičnu, posilovnu, jídelnu, skleník a internát, který je součástí školy. Po prohlídce všech oborů jsme se vrátili zpět do haly, kde jsme se sami procházeli od stolu ke stolu. Mohli jsme si zkusit udělat hoblinku, ochutnat různé salámy, koktejly, perníčky a flambovaná jablka. Potom jsme si šli udělat do automatu různé nápoje a sedli si na lavičky. Ve stanoveném termínu jsme se vrátili k autobusu a jeli zpátky do Hobzí. Škola se některým líbila, některým méně. Byli jsme se podívat už třech školách, a proto můžeme porovnávat.

InterVIEW s paní učitelkou Pitorákovou

1) Před nástupem na naši školu jste již někdy učila, nebo jste k nám přišla hned po ukončení studia?

Po ukončení studia jsem učila na ZŠ Boženy Němcové v Dačicích a po prázdninách jsem se dostala sem k vám do Starého Hobzí.

2) Kde jste studovala?

Studovala jsem ve svém rodném Brně na Masarykově univerzitě.

3) Jakou máte nejoblíbenější barvu?

Má nejoblíbenější barva je **červená**. Vyvolává ve mně nesmírnou energii a optimismus.

4) Máte nějaké zvířátko? Jaké?

Doma mám psa. Je těžké určit, ke které rase patří, je to taková pouliční směska. Ale to mi vůbec nevadí, spíše bych řekla, že mám tyto „oříšky“ radši.

A máme také malé kotě a zanedlouho nám budou plavat rybičky v našem novém pětisetlitrovém akváriu.

5) Co říkáte na naši školní jídelnu?

Se školní jídelnou jsem naprosto spokojená.

6) Sportujete ráda? Který sport je pro vás nejzajímavější a který máte nejraději?

Vrcholovým sportovcem určitě nejsem, výkony olympijských vítězů po mně nechtějte. ☺ Ráda plavu a jezdím na kole. Miluju pěší turistiku. Ráda si zahraju tenis nebo volejbal - ne pro výhru, ale pro radost.

7) Váš nejoblíbenější film?

Nejoblíbenější film? To je těžké vybrat. Oblíbených filmů mám hned několik - třeba Pretty Woman, Purpurové řeky nebo Přelet nad kukaččím hnízdem od Miloše Formana.

8) Jaký jazyk máte nejraději? Proč?

Dá se říct, že angličtinu i němčinu mám ráda stejně. Němčinu se učím od malička, proto mám pro ni slabost. V současné době u mě ale asi vede angličtina.

9) Líbí se vám naše škola?

Škola se mi líbí. Doufám, že ji žáci brzy nezničí.

10) Jaké máte zájmy?

Jak už jsem se zmínila u sportu, mám ráda pěší turistiku a plavání. Když mám čas, tak vyjedu na projížďku na kole nebo jdu na procházku se psem. Hrozně ráda čtu - v poslední době jsem si oblíbila zejména detektivky od Agathy Christie. Ráda také chodím do kina.

11) Jak jste spokojena s našimi žáky?

S některými žáky jsem spokojena více, s některými méně. A úplně nejvíce jsem spokojena s těmi žáky, kteří pěkně pracují v hodinách a píšou domácí úkoly. ☺

12) Vaše nejoblíbenější jídlo a pití? A co vám nechutná?

Moje nejoblíbenější nápoje jsou černý čaj s citronem, kakao a růžové víno. K jídlu mám ráda tatarský biftek, miluju italskou a řeckou kuchyni. Nemusím vařenou kapustu, dušenou mrkev a jelita.

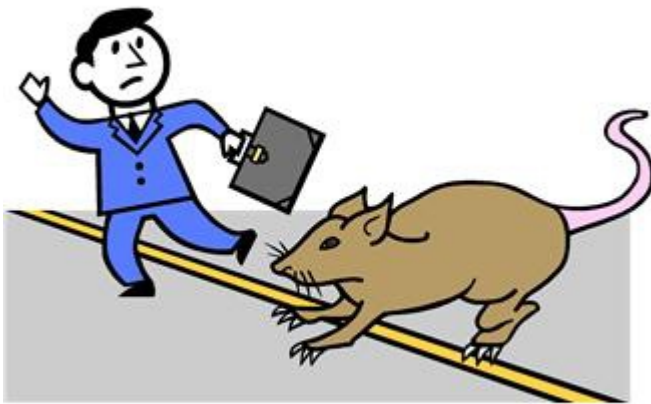
13) Nejoblíbenější předmět na ZŠ?

Nejoblíbenějšími předměty byla samozřejmě angličtina, němčina a dějepis. A byly oblíbené na tolik, že jsem se je později rozhodla i vystudovat na vysoké škole.

Můj zážitek se zvířetem

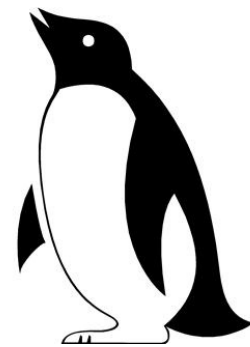
V září minulého roku se stalo, že můj potkan Fénix přestal vnímat okolí. Nejprve přestal žrát, potom pít a běhat. Takhle to bylo dva dny, asi za tři dny se natáhl a už se neprobudil. Tak jsme mu šli udělat hrob (10 cm x 39 cm). Potom jsme jeli do Dačic nakupovat, kde jsme si koupili nového potkana. Začali jsme cestou domů vymýšlet jméno. Jako první zaznělo jméno Fénix II. Hana chtěla jméno Tahu, ale já Spike. Tak jsme se shodli na jméně Spike Tahu Bombrmenových. Přijeli jsme domů a hned jsme potkana pustili na postel. Ale on se styděl, takže nedělal nic. Jen pár bobků. Pak šel prozkoumávat okolí. Vyměnili jsme pítko, aby necítil Fénixe, vykydali jsme a umyli misku s pilinami a dali ho do klece. Chvilí očichával klec, pak se vzchopil a začal ji hlodat. Vyndali jsme ho a pustili na koberec. Pak zpátky, aby si zvykl na prostředí. Takto jsme ho nechali v kleci celý týden. Plynul čas, potkan rostl a rostl. Mám svůj pokoj, tak spí nyní u mě, protože dosud spal u Hany. To je můj příběh s potkanem, čistotným a inteligentním zvířetem.

Michal

Můj zážitek z dětství

U nás doma si nejraději vyprávíme příběh, který vznikl díky mému šišlání. Jako malá jsem samozřejmě neuměla moc mluvit, a tak jsem si slova přetvářela k obrazu svému, takže podle mě neměla babička obraz s vlčími máky, ale s čumáky. Nebo jsem s maminkou nechodila nakupovat do obchodu, ale do hopsodu. Ale tento příběh je založen na úplně rozdílném slově. To jsme šly jednou s mamkou nakupovat do drogerie a já na pultě vedle pokladny viděla velkou skleněnou mísu s postavičkami tučňáků, ve kterých byla pěna do koupele. Mně jako malé se tučňáci strašně líbili. Už proto, že každý měl jinou barvu a vůni. A já si samozřejmě slovo tučňáci přetvořila. Takže jsem

mamku nepoprosila o tučňáky, ale začala jsem hodně nahlas křičet: „Maminko, prosím tě, kup mi ty šutáky, prosím, prosím.“ Jakmile mě prodavačky uslyšely, začaly se na nás divně koukat. Mamka jim potom musela vysvětlovat, že chci tučňáky. Od té doby se mě prodavačky pořád ptaly, zda chci šutáky. A u nás doma se mi dodnes smějí.

Pet'a

Zážitek z dětství

V tomto vypravování bych se ráda vrátila do let, kdy jsem ještě navštěvovala mateřskou školku. Bylo mi něco málo kolem čtyř let a pojem voda jsem znala možná tak v souvislosti s vanou nebo pitím. Do té

doby, než se to stalo. Byly teplé prázdninové dny a k nám již tradičně přijela sestřenice s bratrancem z Brna.

Náš denní program nebyl nijak výjimečně bohatý. Proto moje mamka jednoho dne dostala dobrý nápad, díky kterému by se jí mohlo podařit dostat nás aspoň na chvíli do přírody. Vymyslela hru, jejíž podstatou bylo dostat se s pomocí mapy z jednoho místa do druhého a na konci cesty najít zasloužený poklad.

Vše prozatím probíhá podle plánu. Děti se dostaly do přírody, užívají si sluníčka a mamka se těší z vydařeného odpoledne.

Odpoledne se vydařené zdálo, ale to ještě nikdo netušil, co se stane za několik minut. Cesta směřovala až k rybníku pod skalkou. Rybník se schovával v údolí mezi stromy, a proto celou vodní hladinu pokrývaly listy a díky stáří vody i zelený plankton.

Asi jako každé malé zvědavé dítě jsem samozřejmě u vody musela být první. Malými nejistými krůčky jsem se blížila k vodě a v domnění, že nafoukaný nepořádek je beton ohrazující kraj rybníka, dopadla moje noha pomalu na očekávanou pevninu. Vodní hladina u hráze se pode mnou rychle rozevřela a já jsem zmizela pod hladinou. Dodnes si živě pamatuji zelenou barvu, která pod hladinou převládala.

Díky mamčinu vyprávění bych asi dneska vůbec nevěděla, co se se mnou dělo v době mezi spatřením vodního světa a vynořením nad hladinu. Protože mi ale vše řekla, vím,

že pro mě musela skočit a otočit mé obličejem dolů ležící tělo. Vyzvedla mě ke kraji, kde už pomáhal i bratranec.

Hned poté, co jsme se obě z toho šoku vzpamatovaly, následovala nepříjemná cesta domů, na kterou asi také nikdy nezapomenu. Mamka ještě rozčilená, že si při záchranné akci odřela kolena, jak šplhala po kluzkých kamenech z vody, a také proto, že jsme obě smrděly, ale jistě ráda, že se mi nic nestalo, celou cestu nadávala a doufala, že už se nikdy nic takového nepříhoda.

Miša

Loni jsme poprvé na stránkách Slona využili 2. listopad k tomu, abychom zavzpomínali na všechny, kteří už nejsou mezi námi. Protože se anketa setkala s vaším zájmem, zařazujeme ji i letos, i když jde pouze o názory žáků 6. třídy.

Vzpomínáme

6. ročník

- Antonín: Byli jsme 3. listopadu na hrobech zapalovat svíčky. Vzpomínali jsme na prababičku a pradědečka, kozlíka Hurvínka, andulku Áju, rybičku Amálku a ještě na tetu.
- Michal: Já vzpomínal na svého potkana Fénixe a prababičku s pradědečkem, i když si je nepamatuji. A také na všechny mé blízké.
- Rostislav: My jsme nejdřív jeli do Dačic, kde jsme vzpomínali na mou prababičku a pradědu. Ani jednoho jsem ale nezažil. Druhý den jsme šli k nám do Hobzí zavzpomínat na mého oblíbeného strejdu Milana a na mého pradědečka, kterého jsem nepoznal. Taky jsme vzpomínali na mého druhého strejdu, který zemřel v roce 2000, rok před mým narozením.
- Ivetka: Jeli jsme jenom na hřbitov v Hobzí na hrob prababí, pradědy a dědy. Vzpomínala jsem na dědečky a na mrtvého strejdu Rost'ů, který má 6. 11. narozeniny stejně s bratrem Pavlíkem.
- Nikola: Vzpomínali jsme na babičku-maminku mého tatky. Na hrobeček jsme jí dali 2 svíčky. Jela jsem jen já a tatka. Mamka chtěla jet, ale nemohla, a Verča zůstala doma. Vzpomínali jsme a pořád vzpomínáme.
- Robin: Vzpomínali jsme na mého dědu Alfréda a šli jsme mu zapálit svíčky. Dělali jsme doma 3 věnce. Dva pro prababičku a pradědečka a jeden pro dědu Alfréda.
- Matěj: My jsme byli na hrobě dřívě. Vždy vzpomínáme na tatkovu tatku, takže na dědu. Toho jsem znal. Ale vzpomínám na ostatní, ale ty jsem neznal. A na mrtvá zvířátka si vzpomenu taky.
- Denis: Já vzpomínal na všechny, které jsem zabil ve hrách.
- Rostislav: 2. listopadu jsme vzpomínali na dědu, babičku a tetu. Na hřbitov jsme nemohli jet, protože nemáme auto, ale zapálili jsme si svíčky doma. Já jsem chtěl jít ven za kámoši, ale nemohl jsem, protože mamka chtěla, abychom byli ten den doma. Tak jsme byli doma, Romana, moje setra, si vzala plášť servírky a hráli jsme si na restauraci až do večera.
- Týnka: Já a mamka jsme byly na hrobech, daly jsme tam věnečky a zapálily svíčky. Ale jen ve Starém Hobzí. Já jsem vzpomínala na naši fenku Ajsinku a na moje 3 křečky. Na těch hrobech byly květy a ozdoby. Ale vzpomínám úplně na všechny, pořád.
- Eva: Ano, byli jsme na hřbitově. Doma jsme zapalovali svíčky. Takto jsme vzpomínali na všechny pozůstalé z rodiny. A i na bývalé babiččiny psy, například na Rexe a další.

